

James Patterson
en Maxine Paetro

Bekentenis
van een
moordverdachte

Vertaald door Richard Kruis

2014

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor de stad die nooit slaapt en voor de stad
die om acht uur met de kippen op stok gaat

I

Moord in het Angel-huis

Ik moet iemand deelgenoot maken van een aantal vreselijke geheimen, en het is prima als jij die iemand bent – een vreemde, een lezer, maar bovenal iemand die mij geen kwaad kan doen. Wat nu volgt is een kwestie van alles of niets. Ik geloof niet dat ik nog in staat ben het verschil aan te geven.

De avond waarop mijn ouders de dood vonden, en nadat ze in glanzende zwarte bodybags via de dienstlift waren afgevoerd, schreeuwde mijn broer Matthew zo hard hij kon: ‘Mijn ouders waren verachtelijke mensen, maar ze verdienden het niet als grofvuil naar buiten te worden gedragen!’

In dat laatste had hij gelijk en, zoals zou blijken, in het eerste ook.

Maar ik loop op de zaken vooruit. Neem het me alsjeblieft niet al te kwalijk... Ik schijn dat vaker te doen.

Mijn slaapkamer bevindt zich recht onder de kamer van mijn ouders, en ik lag te slapen toen het gebeurde. Ik had helemaal niets gehoord – geen geruzie, geen gestommel, geen angstig gekrijs. Ik werd wakker van gillende sirenes bij het westelijke deel van Central Park, een geluid dat in New York bijna voortdurend te horen is.

Maar die nacht was het anders.

De sirenes kwamen onder mijn raam tot stilstand. Daardoor schrok ik wakker met het hart in de keel. Was er brand? Had een van de oudere bewoners een beroerte gekregen?

Ik wierp de dekens van me af, liep naar het raam en keek de duizelingwekkende negen verdiepingen naar beneden. Direct voor de ingang van ons appartementencomplex aan 72th Street, het

exclusieve en beruchte Dakota-gebouw, stonden drie surveillancewagens en een onopvallende auto die van de politie zou kunnen zijn.

Een ogenblik later zoemde onze intercom, een geluid dat me door merg en been ging. Waarom probeerde de conciërge juist ons te bereiken? Dit was krankzinnig. Mijn slaapkamer was het dichtst bij de voordeur en dus trok ik een sprint door de woonkamer, boog bij de haaien in het salontafelaquarium af naar rechts, en glipte tussen Robert en zijn non-stoptelevisie door.

In de hal sloeg ik op de intercomknop om het ergerlijke gezoem tot zwijgen te brengen voor iedereen wakker zou worden.

Op luide fluistertoon vroeg ik de conciërge: ‘Sal? Wat is er aan de hand?’

‘Miss Tandy? Er zijn twee politiemensen onderweg naar jullie appartement. Ik kon ze niet tegenhouden. Ze zeiden dat het alarmnummer was gebeld. Een noodgeval. Dat zeiden ze.’

‘Dat moet een vergissing zijn, Sal. Iedereen ligt hier te slapen. Het is na twaalf. Hoe heb je ze naar boven kunnen laten gaan?’

Voor Sal kon antwoorden ging de bel en werd er op de deur gebonkt. Een harde, dwingende mannenstem riep: ‘Politie! Doe onmiddellijk de deur open!’

Na te hebben gecontroleerd of de ketting op zijn plek zat, deed ik de deur een klein stukje open.

Spiedend door de smalle opening zag ik twee mannen in het portaal. De oudere had iets weg van een reusachtige knuffelbeer. De jongere was pezig en had een scherp, uitdrukkingloos gezicht dat aan een bijl deed denken.

De jongere liet zijn badge zien en zei: ‘Rechercheur Capricorn Caputo en rechercheur Ryan Hayes, politie New York. Open de deur, alstublieft.’

Capricorn Caputo? Serieus? ‘U bent aan het verkeerde adres,’ zei ik. ‘Hier heeft niemand de politie gebeld.’

‘Opendoen, jongedame. En wel onmiddellijk!’

‘Ik zal mijn ouders roepen,’ zei ik door de kier. Ik had er geen idee van dat mijn ouders dood in hun slaapkamer lagen, en dat wij de

enige echte verdachten waren van een dubbele moord. Ik beleefde mijn laatste moment van onschuld.

Maar wie probeerde ik een rad voor ogen te draaien? Geen enkel lid van het gezin Angel was ooit onschuldig.

‘Doe nu onmiddellijk open of mijn collega trapt de deur in!’ riep de bijl.

Het is niet overdreven te zeggen dat mijn hele familie op het punt stond wakker geschud te worden om meteen in de hel te belanden. Maar ik kwam op dat moment niet verder dan de gedachte dat de politie de deur niet mocht intrappen. Dit was het Dakota. We konden worden uitgezet als we iemand toestemming gaven de rust te verstoren. Ik schoof de ketting van het slot en trok de deur open. Ik droeg uiteraard een pyjama – een knalgele met dinosauriërs die vlinders achternazitten. Niet bepaald een outfit die ik zou hebben uitgekozen voor een ontmoeting met de politie.

Inspecteur Hayes, de knuffelbeer, vroeg: ‘Hoe heet je?’

‘Tandy Angel.’

‘Ben jij de dochter van Malcolm en Maud Angel?’

‘Klopt. Kunt u mij alstublieft zeggen waarom u hier bent?’

Hij negeerde mijn vraag en vroeg: ‘Is Tandy je echte naam?’

‘Ik word Tandy genoemd. Wacht u even hier, dan haal ik mijn ouders.’

‘Wij gaan mee,’ zei rechercheur Caputo.

Zijn grimmige blik maakte duidelijk dat dit geen verzoek was. Onderweg naar de slaapkamer van mijn ouders draaide ik lampen aan.

Ik beklom de wenteltrap in de veronderstelling dat mijn ouders me ervan langs zouden geven als het eenmaal tot ze was doorgedrongen dat ik die mannen mee naar boven had genomen. Plotse-

ling schoten beide mannen naar voren, waarbij ze mij ruw opzij duwden. Toen ik de slaapkamer bereikte was de plafonnière aan en stonden de politiemensen over het bed van mijn ouders gebogen.

Hoewel Caputo en Hayes mijn vrije zicht belemmerden, zag ik dat het met mijn moeder en vader helemaal mis was. De lakens en dekens lagen op de grond en ze hadden hun nachtgoed als een bundeltje onder hun arm, alsof ze hadden geprobeerd het uit te trekken. Mijn vaders arm lag erbij alsof hij uit de kom was gedraaid. Mijn moeder lag op haar buik over mijn vader heen en haar tong, die zwart was, stak uit haar mond.

Ik had geen lijkschouwer nodig om me te vertellen dat ze dood waren. Dat wist ik bijna meteen toen ik ze zag. Geen twijfel mogelijk.

Ik slaakte een gil en rende naar ze toe, maar Hayes hield me tegen. Hij legde zijn enorme handen op mijn schouders en duwde me achterwaarts de gang op.

‘Het spijt me dat ik dit moet doen,’ zei hij, waarna hij de deur voor mijn neus sloot.

Ik deed geen poging opnieuw naar binnen te gaan. Ik bleef gewoon staan. Bewegingloos. Bijna zonder te ademen.

Je vraagt je misschien af waarom ik niet schreeuwde of gilde of van mijn stokje ging. Waarom ik niet naar de badkamer rende om te braken, of huilend op mijn knieën zakte, of iets deed wat je zou verwachten van een tiener die net de lichamen van haar vermoorde ouders heeft gezien.

Het antwoord is gecompliceerd, maar de eenvoudigste uitleg is dat ik in veel opzichten anders ben dan de meeste tienermeisjes. Voor zover mij bekend, tenminste. Dat ik volledig zou instorten was gewoonweg ondenkbaar.

Vanaf mijn tweede levensjaar, toen ik voor het eerst in volzinnen begon te spreken, hadden Malcolm en Maud me gezegd dat ik uitzonderlijk bijdehand was. Later zeiden ze dat ik gezegend was met een scherp en analytisch brein, en dat het feit dat ik me niet liet meeslepen door emotioneel gesnotter een hogelijk te prijzen karaktertrek was.

Ze zeiden dat ik, als ik die talenten recht zou doen, mijn uitzonderlijke potentieel zou verwezenlijken en misschien zelfs nog zou overstijgen; en ze zeiden dat het hierbij niet gewoon om iets goeds ging maar om iets geweldigs – in feite het enige wat er echt toe deed.

Dat was een uitdaging, en die had ik aangenomen.

Daarom was ik beter voorbereid op deze catastrofe dan de meeste jongeren van mijn leeftijd, of misschien wel alle jongeren van mijn leeftijd.

Ja, het was waar dat de paniek door mijn ruggengraat flitste en uit mijn vingertoppen schoot. Ik was geschokt, misschien zelfs doodsbang. Maar ik legde de krijsende stem in mijn hoofd snel het zwijgen op. Ik hervond mijn analyserende blik en inventariseerde de karige feiten.

Een: mijn ouders waren op een afschuwelijke manier aan hun eind gekomen.

Twee: iemand had van hun dood geweten en de politie gebeld.

Drie: onze deuren waren afgesloten en er waren geen sporen die erop wezen dat er was ingebroken. Behalve ikzelf waren alleen mijn broers Harry en Hugo en mijn moeders assistente Samantha in het appartement.

Ik ging naar beneden en pakte mijn telefoon om oom Peter en onze advocaat Philippe Montaigne te bellen. Daarna ging ik naar de slaapkamers van mijn beide broers en naar de kamer van Samantha. Ik speelde het klaar de drie op de hoogte te stellen van het verschrikkelijke nieuws dat onze ouders dood waren en hoogstwaarschijnlijk waren vermoord.

3

Zie jij kans, beste lezer, je de woorden voor te stellen die je zou gebruiken om te vertellen dat je ouders zijn vermoord? Ik hoop het, want mij lukt het momenteel niet die ellendige momenten met je te delen. We hebben elkaar net leren kennen, en ik neem graag wat tijd om een warme band met mensen op te bouwen. Ben je bereid een beetje geduld met me te hebben? Ik beloof je dat het wachten zal worden beloond.

Nadat ik die verschrikkelijke, misschien wel verschrikkelijkste taak van mijn leven had uitgevoerd, probeerde ik mijn aandacht weer op hoofdinspecteur Capricorn Caputo te richten. Hij maakte een onbehouwen indruk, als een corrupte politiemans in een zwart-witfilm uit de jaren veertig, die met bruinige vingers sigaretten zonder filter rookte en op weg naar het kerkhof de longen uit zijn lijf hoestte.

Caputo leek een jaar of vijfendertig. Zijn wenkbrauwen liepen in elkaar over. Zijn dunne lippen vormden een korte, scherpe lijn. Hij had de mouwen van zijn glimmende blauwe jasje opgerold en ik zag een tatoeage van een sterrenbeeld op zijn pols.

Hij zag er precies uit als het type rechercheur dat ik zou hebben uitgekozen om de zaak van mijn vermoorde ouders te onderzoeken.

Hondsbrutaal en spijkerhard.

Inspecteur Hayes was uit totaal ander hout gesneden. Hij had een vriendelijk gezicht met zachte lijnen. Hij droeg een trouwring, een politiewindjack en schoenen met stalen neuzen. Op ons jongeren

maakte hij een sympathieke indruk toen we geschokt en verdoofd in een halve cirkel om hem heen zaten. Maar inspecteur Hayes had de leiding niet. En hij was niet degene die het woord deed.

Caputo stond met zijn rug naar onze grote open haard en hoestte in zijn vuist. Hij nam met open mond onze woonkamer in zich op. Hij kon niet geloven hoe wij leefden, en dat viel hem eerlijk gezegd niet kwalijk te nemen.

Hij spiedde naar het salontafelaquarium met een inhoud van drieduizend liter, en naar de vier levendige dwerghaaien die rondjes zwommen om de bubbelende zuurstofpomp. Zijn mond zakte zelfs nog verder open bij het zien van de levensgrote meerman die aan zijn staart aan een bloederige haak en ketting naast de trap aan het plafond hing.

Hij liet zijn blik over de witgelakte vleugel gaan die wij ‘Pegasus’ noemden omdat het leek of hij zo weg zou kunnen vliegen.

En hij keek naar Robert die onderuit gezakt in zijn La-Z-Boy-fauteuil zat, met een blikje Budweiser in de ene en een afstandsbediening in de andere hand, starend naar de sneeuw op het televisiescherm.

Robert is een opmerkelijk schepsel. Letterlijk. Het is vrijwel onmogelijk te zien dat hij, zijn La-Z-Boy en de televisie deel uitmaken van een ongelooflijk levensechte en technologisch geavanceerde sculptuur. Hij is gemaakt door de gietvorm van een echte persoon te vullen met polyvinyl en een mengsel dat Bondo heet. Robert ziet er zo echt uit dat je min of meer verwacht dat hij elk moment het blikje tegen zijn voorhoofd zal platdrukken en om een nieuw koud biertje zal roepen.

‘Wat is hiervan de bedoeling?’ vroeg rechercheur Caputo.

‘Het is een kunststijl die hyperrealisme wordt genoemd,’ zei ik.

‘Hyperrealisme?’ zei Caputo. ‘Betekent dat “overdreven”? Dat is geloof ik wel een thema in dit huis, nietwaar?’

Niemand reageerde. Voor ons was dit thuis.

Caputo liet het decor voor wat het was en fixeerde zijn blik op ieder van ons. Wij keken schaapachtig terug. Er was geen sprake van hysterie, het was zelfs zo dat geen van ons enige emotie toonde.

‘Jullie ouders zijn vermoord,’ zei hij. ‘Dringt dat wel door? Wat is er aan de hand? Is hier niemand die van ze hield?’

We hielden wel van ze, maar het ging niet om een ongecompliceerd houden van. Om te beginnen waren onze ouders gecompliceerd: streng, genereus, bestraffend, openhartig, gereserveerd. Het gevolg was dat ook wij gecompliceerd waren. Ik wist dat we allemaal voelden wat ik voelde – een tsunami van verschrikking, verlies en verwarring. Maar uiten konden we dat niet. Zelfs niet om ons eigen hachje te redden.

Begrijpelijkwijs zag hoofdinspecteur Caputo ons niet als diepbedroefde kinderen op de zwaarste dag van hun nog onschuldige jonge leven. Voor hem waren wij stuk voor stuk verdachten, ‘belangwekkende types’ in een dubbele moordzaak achter gesloten deuren.

Hij deed geen moeite zijn oordeel te verbergen, en ik kon daar wel in komen.

Hij had gelijk, vond ik.

De moordenaar van mijn ouders moest hier in de kamer zijn.

Ik richtte mijn blik op het boze gezicht van Hugo, mijn tienjarige ‘kleine’ broer. Hij keek naar de politiemensen en ik kreeg het gevoel dat hij van mening was dat zij de schurken waren, en dat hij niets liever wilde dan rechercheur Caputo even apart nemen om hem als een gemarineerde kip aan het spit te rijgen. Hugo is trouwens zeker zo sterk als een volwassen kerel, dus ik geloofde dat hij dat ook echt zou kunnen.

Wat moest hij anders?

Hij zat in de ‘varkensstoel’, een gestoffeerde roze leunstoel met uit hout gesneden varkenspootjes. Hij zag er zoals bijna altijd aandoenlijk uit. Over zijn pyjama droeg hij een enorm sweatshirt van de Giants. Omdat Goliath zijn grote held uit de Bijbel was, zag hij de kapper slechts één keer per jaar. Dat was nu elf maanden geleden, dus zijn bruine haar golfde als een bergbeek over zijn rug.

Mijn tweelingbroer Harrison – Harry – zat op de rode leren bank tegenover Hugo. Je zou hem mogen; iedereen mocht Harry. We zijn natuurlijk een twee-eiige tweeling, maar we lijken wel heel erg op elkaar met onze donkere ogen en het haar dat we van onze moeder hebben. Ik draag het tot iets over de schouders, soms met een haarband. Harry heeft krullend haar waar ik hem erg om benijd. Hij draagt een typische harrypotterbril. Als we in gedachten verzonken zijn draaien we allebei met een vinger in ons haar. Ik met de klok mee, hij tegen de klok in.

Harry kan erg smakelijk lachen. Ik waarschijnlijk ook, maar ik lach sporadisch. Harry juist heel veel. En hij is misschien wel de enige Angel die dat doet.

Harry droeg die nacht een schildersbroek en een sweatshirt waarvan de capuchon half over zijn gezicht hing, waaruit ik opmaakte dat hij hier niet wilde zijn. Hij haalde piepend adem, alsof hij een harmonica in zijn keel had, wat betekende dat er waarschijnlijk een astma-aanval zou volgen.

Samantha Peck, de vriendelijke en knappe persoonlijke assistente van mijn moeder, was blijven slapen in het appartement met de afgesloten deuren. Ze werkte voor Maud en dat maakte ook haar tot een verdachte. Ze stond achter Hugo met haar hand op zijn schouder, haar zandkleurige vlecht golvend over haar roze satijnen nachtpon. Haar gezicht was vertrokken en bleek, alsof haar hart niet meer pompte. Vermoedelijk verkeerde ze in shock.

Caputo wees naar Roberts televisie die vierentwintig uur per dag sneeuw weergaf. ‘Kan iemand dat ding uitzetten?’ zei hij.

‘Die zetten we nooit uit. Nooit,’ zei Hugo.

Caputo liep naar de muur en trok de stekker los.

Een ogenblik lang was het volkomen stil in de kamer. Caputo sloeg ons gade om te zien hoe we zouden reageren. Ik merkte dat ik vurig begon te hopen dat mijn oudere broer Matthew plotseling binnen zou komen. Ik had al een paar keer geprobeerd hem te bereiken, maar hij nam niet op. Hij stond weliswaar niet bepaald op goede voet met onze ouders, maar ik zou niet in staat zijn me volledig te concentreren voordat hij van hun dood op de hoogte was gesteld. En ik was er zeker van dat Matthew wel wist wat hij met deze politiefunctionarissen aan zou moeten.

Caputo schoof zijn mouwen wat verder omhoog en zei: ‘De penthouse is een plaats delict. Tot nader order verboden terrein. Is dat duidelijk?’

Ik probeerde te bedenken hoe mijn ouders zouden willen dat wij ons gedroegen in deze situatie.

Mijn moeder was een perpetuum mobile: ze was altijd bezig en slapen deed ze nauwelijks. Andere mensen leek ze amper op te merken, zelfs haar kinderen niet. Haar kracht lag in het analyseren van financiële markten en het beheren van miljarden in haar exclusieve investeringsfondsen.

Mijn vader was samen met zijn jongere broer Peter eigenaar van Angel Farmaceutica. Hij was een chemicus met een geweldig stel hersens en grootse talenten. Anders dan mijn moeder hield mijn vader zich zo intens met ons bezig dat ik me al na een paar minuten in zijn nabijheid totaal overhoopgehaald voelde.

Ondanks al hun fouten stond bij Malcolm en Maud steeds het belang van de kinderen voorop. Ze leerden ons onvermoeibaar onze ‘bovenmenselijke krachten’ te gebruiken, zoals zij onze lichamelijke kracht, ons gevoelsleven en ons opmerkelijke IQ noemden.

Onze ouders hadden de wens dat wij volmaakt zouden zijn.

Zelfs in deze situatie zouden ze feilloos gedrag van ons willen zien.

Je kunt je waarschijnlijk voorstellen dat dit aanhoudende streven naar perfectie een weerslag heeft op je relaties met anderen en de verwachtingen die je hebt van jezelf. Het is als tegelijkertijd de camera én het gefotografeerde onderwerp zijn.

Dat is toch behoorlijk verknipt, wees eerlijk.

Feit blijft dat de Angel-kinderen dit hadden overleefd – misschien langs wegen die ik als... niet volstrekt natuurlijk kan omschrijven. Maar daar hebben we het later nog wel over.

Voor dit moment besloot ik de vaardigheden te gebruiken waarmee mijn ouders ons allemaal hadden begiftigd, en te weigeren op de manier te reageren die Caputo voor ogen stond.

‘Vanzelfsprekend, rechercheur Caputo,’ zei ik eindelijk bij wijze van antwoord op zijn bevel. ‘We willen uw zeer diepgravende onderzoek niet verstoren.’

Ik zou moeten wachten tot de functionarissen me niet langer voor de voeten liepen.

Bekentenis

Als Caputo Robert nou maar kon ondervragen, want Robert ziet namelijk dingen. Weet dingen. Over de Angels. Over mij.

Voorbeeldje: hij weet nog precies van die keer dat ik met mijn voet zijn televisiescherm intrapte.

Opzettelijk. Zo wordt beweerd.

Zelf herinner ik me het voorval niet eens. Toch weet ik dat het gebeurd is, omdat ik op die dag tot de beste lacrossespeelster van All Saints werd uitgeroepen, terwijl ik de volgende ochtend in het ziekenhuis ontwaakte met vijftig hechtingen in mijn voet en been.

In het ziekenhuis hadden de grimmige blikken van Malcolm en Maud vrij weinig medeleven uitgestraald. Maud zei dat ze lacrosse toch niets voor mij vond. (Ik zou nooit meer spelen.) Malcolm kondigde aan dat mijn zogeheten 'strafproject' bestond uit het herstellen van Robert tot hij weer zo goed als nieuw was. (Mijn inspanningen liepen helaas op niets uit; vandaar dat Robert tegenwoordig alleen nog maar sneeuw ziet.) En dat was ongeveer alles wat ze mij vertelden. Je eiste van Maud en Malcolm geen nadere verklaringen.

Hugo was de enige die had gezien wat er gebeurde. Hij zei dat ik zo woest het appartement was binnengestormd dat hij zich achter de sculptuur van Claes Oldenburg had verstopt en mij mijn woede had zien afreageren op Robert. Hij beweert bij hoog en bij laag dat ik schreeuwde: 'Ze hebben haar vermoord. Ze hebben haar vermoord!', waarna ik mijn voet met de kracht van een sloop-

kogel door Roberts beeldscherm zou hebben gebeukt.

Hoe had ik dat moeten doen? Daar zou een bijna bovenmenselijke kracht voor nodig zijn geweest. Toen ik daar bij Matthew naar informeerde, haalde hij zijn schouders op en zei alleen: 'Het is een kunstwerk, Tandy. Geen fabriekskwaliteit.'

Nog belangrijker was echter de vraag waarom ik dat zou doen. Was het echt mogelijk dat ik het over mijn overleden zus Katharine had?

Beschuldigde ik Maud en Malcolm ervan hun oudste dochter te hebben vermoord?

En waarom herinner ik me daar dan niets van?